

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@5.1.2.e>
Date: Wednesday, December 31, 2025, 7:26 PM
To: griffie@tweedekamer.nl
griffie@eerstekamer.nl
Subject: Landelijk vuurwerkverbod: ernstige bezwaren tegen uw beleid

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e@5.1.2.e [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte leden van de Eerste en Tweede Kamer,

Met deze brief wil ik mijn ernstige bezwaren kenbaar maken tegen het landelijk vuurwerkverbod voor particulieren. Mijn kritiek richt zich niet op het belang van veiligheid, maar op de gekozen beleidsvorm: een algemeen verbod waar minder ingrijpende en rationelere alternatieven voorhanden zijn.

1. Veiligheid verbeteren is iets anders dan verbieden

Indien het doel van het beleid daadwerkelijk het verminderen van letsel is, ligt het voor de hand om primair in te zetten op risicoreductie. Daarbij kan worden gedacht aan strengere producteisen, het beperken of verbieden van de gevaarlijkste categorieën vuurwerk, intensievere handhaving op misbruik en illegaal vuurwerk, en betere regulering van verkoop en gebruik. Ook maatregelen zoals verplichte voorlichting of cursussen voor veilig vuurwerkgebruik behoren tot de mogelijkheden. Deze maatregelen zouden effectief bijdragen aan veiligheid.

Deze minder ingrijpende en gerichte beleidsopties zijn echter nauwelijks serieus onderzocht of uitgewerkt. In plaats daarvan kiest de overheid voor risico-eliminatie via een totaalverbod. Dit is uitzonderlijk beleid, wat bovendien niet effectief is. Het probleem ligt niet in het toestaan van vuurwerk als zodanig, maar in het bestaan van gevaarlijke vuurwerkcategorieën, ondeskundig gebruik en de blijvende beschikbaarheid van vuurwerk, onder meer via grensoverschrijdende verkoop.

In vrijwel alle andere domeinen waarin letsel voorkomt — zoals verkeer, alcoholgebruik, sport, huishoudelijke ongevallen (bijvoorbeeld valpartijen van de trap) en ongelukken met messen — wordt niet gekozen voor collectieve verboden, maar voor regulering en het accepteren van beheersbare risico's. Dat maakt de gekozen aanpak bij vuurwerk beleidsmatig inconsistent en disproportioneel. Activiteiten zoals alcoholgebruik en roken veroorzaken het gehele jaar door aanzienlijke aantallen slachtoffers, structurele zorgbelasting en handhavingsproblematiek, maar worden gereguleerd in plaats van verboden. Tegen die achtergrond is een totaalverbod op vuurwerk, dat slechts op enkele dagen per jaar wordt gebruikt en waarbij het letsel incidenteel van aard is, buitenproportioneel streng.

2. Collectieve straf voor individueel wangedrag

Het verbod maakt geen onderscheid tussen:

- gevaarlijk en relatief veilig vuurwerk,
- illegaal misbruik en verantwoord gebruik,
- stedelijke probleemgebieden en dorpsgemeenschappen.

Hiermee wordt een kleine groep overtreders aangepakt via een maatregel die de gehele bevolking raakt. Dat is bestuurlijk eenvoudig, maar maatschappelijk schadelijk en ondermijnt het vertrouwen in de overheid.

3. Vergelijking met buurlanden

Nederland kiest met dit verbod voor een aanzienlijk strengere benadering dan vergelijkbare landen.

In België vindt regulering grotendeels plaats op gemeentelijk niveau, met lokale afwegingen, tijdsbeperkingen en vergunningstelsels. In Duitsland is particulier vuurwerk rond de jaarwisseling toegestaan, zij het onder strenge voorwaarden en met verboden zones. Beide landen kiezen voor gerichte regulering in plaats van een nationaal totaalverbod.

Het Nederlandse beleid is daarmee geen Europese noodzaak, maar een politieke keuze.

4. Maatschappelijke nadelen en polarisatie

Het verbod leidt tot:

- verschraling van sociale rituelen, met name in dorpen;
- ongelijkheid tussen steden (met georganiseerde vuurwerkshows) en plattelandsgemeenten (zonder alternatief);
- toename van illegaal vuurwerkgebruik;
- extra kosten voor elke belastingbetaler in georganiseerd vuurwerk, wat slechts een deel van de bevolking ten goede komt;
- extra handhavingsdruk en spanningen tussen politie en burgers;

Veiligheid wordt zo ingeruild voor controle, en verbinding voor handhaving.

5. Kostenverplaatsing in plaats van kostenreductie

Tot nu toe werd vuurwerk in overwegende mate door burgers zelf gefinancierd. Met het landelijke verbod verschuiven deze kosten naar gemeenten en daarmee naar de belastingbetaler, onder meer in de vorm van georganiseerde vuurwerkshows en aanvullende handhaving.

Daarbij moet worden vastgesteld dat dergelijke georganiseerde vuurwerkshows niet in alle kernen en dorpen zullen plaatsvinden. Dit betekent dat de kosten collectief door alle burgers worden gedragen, terwijl de baten slechts ten goede komen aan een beperkt deel van de bevolking. Voor inwoners van dorpen ontstaat daarmee een ongelijkheid: zij betalen mee, maar hebben geen reëel of laagdrempelig toegang tot een alternatief.

Dit roept fundamentele vragen op. Waarom wordt een activiteit die burgers decennialang zelf financierden zonder publieke middelen, omgezet in een structurele publieke kostenpost, zonder dat hierover een transparant en eerlijk maatschappelijk debat is gevoerd? En hoe denkt de overheid te waarborgen dat **elke burger** daadwerkelijk kan profiteren van georganiseerde vuurwerkvoorzieningen, zonder dat inwoners van dorpen feitelijk worden gedwongen om hun jaarwisseling buitenshuis en op aanzienlijke afstand te vieren?

Van burgers mag niet worden verwacht dat zij meerdere kilometers moeten reizen om een alternatief te ervaren voor een traditie die voorheen lokaal, toegankelijk en door henzelf werd bekostigd.

6. Oproep

Ik verzoek u dringend om bij de evaluatie van deze wet te heroverwegen:

- waarom veiliger reguleren is verlaten ten gunste van een totaalverbod;
- waarom gevaarlijk vuurwerk niet selectief is aangepakt;
- en waarom de maatschappelijke en financiële gevolgen voor dorpen onvoldoende zijn meegewogen.

Een overheid die vertrouwen heeft in haar burgers, kiest voor nuance en proportionaliteit – niet voor symboolpolitiek.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

5.1.2.e